

Rigsdagstidende.

1850.

Forhandlingerne paa Folkethinget. **N** 183.

53de Møde.

Løvedagen den 13de April.

(Forts.)

Boisen (fortsat): Man siger, at vi Danske have Ondt ved at lære at blive kloge af Skade og vissefelig have baade de forbigangne og nærværende Lider derpaa aflagt sørgelige Vidnesbyrd; men her er ikke Tale om at blive kloge af Skade, men her er Tale om at blive kloge af Gavn, at blive kloge af den Frihed, som vi have, saa kloge, at vi nu ikke ville indskrænke og hæmme Friheden, som man nu een gang har seet at bringe gode og gavnlige Følger, at vi nu ikke ville indskrænke den ved nu at gaae ind paa et Udkast, som indeholder saadanne Bestemmelser, som ikke kunne andet end lægge Pressen i Evang, et Udkast, hvis første Halvdeel i mine Tanker gaaer ud paa, at ville gribe en vis „Ingen“, hvormed, efter den høitærede Justitsministers Meddelelse, et aandsfuldt Medlem af Landstinget har sammentilignet Pressen, en vis „Ingen“, som gaaer omkring i Landet og aftenkommer stor Fortræd, uden at Nogen kan finde ham, og uden at Nogen kan drage ham til Ansvar. Det er klart, at gribe en saadan vis „Ingen“, det maa være i sig selv en vanskelig Sag (Sa!), saa at, naar man vil gribe en saadan „Ingen“, at man mangen Gang kommer til at gribe en Ukyldig i den Skyldiges Sted, kommer til at gribe en ukyldig Bogtrykker i den skyldige Forfatters Sted. Det er netop det, som den første Halvdeel af denne Presselov gaaer ud paa, og det synes som man aldeles ikke kan stille sig tilfreds, undtagen at hvad der er forbrudt skal nødvendigvis straffes, om ogsaa man ikke er istand til at kunne straffe den virkelige Skyldige. Det er den Stræben, som gaaer igjennem den første Deel af Udkastet, men i den sidste Deel af Udkastet, der er det at man fremkommer med alle de Bestemmelser, hvor-

med man skaber de Synder, som man bagefter vil straffe, ja straffe endog saa paa de Ukyldige. Jeg skal ikke indlade mig her paa Enkeltheder, men jeg kan ikke undlade at gjøre opmærksom paa 2 Ting. Vi finde saaledes et Bud i det Udkast, som siger at man ikke maa krænke Kongen, ikke tillægge ham sammelige Handlinger eller tale om ham paa forhaanende Maade. Jeg troer, vi føle Alle, at dette Bud er overflødig; thi, jeg troer vi føle alle, at der ikke er nogen Mand i Danmark, som har Hjertelag til eller nænner paa saadan Maade, at omtale den Konge, der er kommen os imøde, som ingen anden Konge i Danmark, og som, da han satte sig paa sin Throne, netop strax løsnede Pressens Baand i Tillid til, at den ikke vilde krænke ham.

Der findes dernæst et Bud, som gaaer ud paa, at man ikke skal drive Spot med de i Landet bestaaende Troessamfund. Jeg mener, at ogsaa her maa vi vel føle, at det er et overflødig Bud; thi er der noget Troessamfund, som kan lade sig blæse omkuld af Spot som et Korthuus, saa lad det falde. Jeg frygter ingenlunde for det 1000 aarige Troessamfund, som baade har oplevet og overlevet Spot; jeg frygter ingenlunde for, at det skal falde, om man end dermed vilde drive Spot. Jeg maa sige, at jeg finder, at dette Bud er krænkende for et Troessamfund, som slet ikke behøver paa en saadan Maade at beffærmes, som aldrig har undslaaet sig for at møde sine Modstandere i aaben Mark. Jeg skal ikke videre indlade mig paa Enkelthederne, men kun tillade mig at slutte med et Ordsprog, som jeg veed er anvendt med Hensyn til Trykkesfrihed, det Ordsprog nemlig: „elst mig lidt, men elst mig længe.“ Jeg veed meget godt, at det er bedre end et fjendtligt Sindelag mod Pressen, jeg veed, at det er bedre end den ustadige Kjærlighed. Men jeg veed ogsaa et bedre Ord: „elst mig inderlig og elst mig altid“ og det skal